

Katedra filozofie FFUP
Hodnocení magisterské DP

Jméno studenta	Bc. Barbora Pintová					
Název práce	Bytí předchází vědomí Život, kultura a civilizace v díle J. Šafaříka a V. Havla					
Hodnotil	jméno				datum	
Oponent práce	Mgr. Martin Jabůrek, Ph.D.				27. 5. 2014	
Stupeň hodnocení (označte „X“)	A = 1	B = 1,5	C = 2	D = 2,5	E = 3	F = 4
					X	

Podrobné hodnocení práce

	Stupnice					
Hodnocení (+)	1	2	3	4	5	Hodnocení (-)
1. Probíhaly pravidelné konzultace						1. Konzultace neproběhly
2. Znalost literatury k tématu		x				2. Neznalost literatury k tématu
3. Dostatečný počet použitých relevantních zdrojů				x		3. Nedostatečný počet relevantních zdrojů
4. Dostatečný počet odkazů		x				4. Nedostatečný počet odkazů
5. Dobrá struktura práce a formální správnost				x		5. Špatná struktura práce a formální nesprávnost
6. Dobrá logická výstavba textu				x		6. Špatná logická výstavba textu
7. Dobrý úvod				x		7. Nedostatečný úvod
8. Kriticky hodnotí zdroje				x		8. Nehodnotí použité zdroje
9. Obsahuje analýzu problému				x		9. Nevykazuje analytické schopnosti
10. Zřetelná metodologie				x		10. Bez metodologického ukotvení
11. Ucelený závěr			x			11. Nedostatečný závěr
12. Správně vedený vědecký aparát		x				12. Nesprávně vedený vědecký aparát
13. Kvalitní jazykové podání (stylistika a gramatika)	x					13. Špatné jazykové podání
14. Přílohy (nepovinné)	x					

Slovní hodnocení:

Barbora Pintová v úvodu ke své práci tvrdí, že se chce zabývat „příčinami krize lidské identity v podání Josefa Šafaříka a Václava Havla“. Hledá a nachází styčné body mezi těmito dvěma autory, mezi nimiž je rozdíl více než jedné generace. Autorčiným cílem rozvinutí bádání o díle Josefa Šafaříka. Podle jejich slov byl vztah Václava Havla a Josefa Šafaříka z badatelského hlediska dosud prázdným místem.

Autorka staví čtenáře před nelehký úkol. Není vůbec zřejmé, čím má práce být. Něco jiného nabízí název, něco jiného podtitul, něco jiného úvod a s něčím jiným se setkáváme v samotné práci. Zatímco v titulu se setkáme s mottem vypůjčeným ze Sartra, podtitul navozuje dojem, že budeme mít co do činění s textem, který bude komparovat pojetí života, kultury a civilizace v dílech Josefa Šafaříka a Václava Havla. V úvodu se potom dozvíme, že jde především o „vyzdvížení a zařazení díla

Katedra filozofie FFUP
Hodnocení magisterské DP

Josefa Šafaříka do kontextu českých dějin“. Samotná práce je pak trochu (ale ne úplně) každou z naznačených možností.

S nejasnou koncepcí práce souvisí další problém. Autorka si uvědomuje, že ani Václav Havel, ani Josef Šafařík nebyli v pravém slova smyslu filozofové. Ani v náznaku se však nepokusí o vysvětlení toho, proč jejich dílo za filozofické považuje. Kde je hranice mezi divadlem, divadelní teorií, esejistikou, politikou na jedné straně a filozofií na straně druhé? Pokud šlo autorce o zhodnocení díla Josefa Šafaříka, měla se v první řadě zaměřit na interpretaci jeho filozofického odkazu. Tím spíš, že svůj text předkládá jako magisterskou práci na katedře filozofie.

Z metodologického hlediska považuji za problematické, jakým způsobem propojuje autorka svou interpretaci Havlova a Šafaříkova díla s myšlením některých filozofů dvacátého století. Co má společného Havel a Šafařík s Ricouerem a Blumenbergem? Proč autorka sahá právě po těchto autorech? Spojení Blumenbergovy teorie metafory, kterou autorka ostatně zná pouze z Horynova převyprávění s Havlovým a Šafaříkovým dílem působí přinejmenším násilně. Proč se autorka nezaměří na autory, které Havel a Šafařík mohli znát a z kterých mohli vycházet či skutečně vycházeli? Nabízí se zde otázka vztahu obou myslitelů k Janu Patočkovi, kterou se však autorka nepokouší klást.

K „oslím můstkům“ zkratkovitě spojujícím nespojitelné sahá autorka opakovaně. Mnohdy tyto zkratky působí až komicky. Když například chce za pasáž o Diderotově paradoxu herce vložit pasáž o Šaldově esejistice, spojí Diderota s Šaldou třířádkovým úvodem: „Velká francouzská revoluce, kterou Denis Diderot sice již nezažil, ale již svým dílem a působením anticipoval, uvedla do pohybu osvobozeněcká hnutí po celé Evropě. Představitelem jednoho z nich se stal na poli literární kritiky také F. X. Šalda.“ (s. 39)

Za nejzdařilejší část textu lze označit stěžejní čtvrtou kapitolu práce „Kultura – civilizace“, v níž se autorka opírá především o Šafaříkovy práce *Člověk ve věku stroje* a *O rubatu čili vyznání*. Tuto kapitolu lze s jistými výhradami považovat za filozofický výklad Šafaříkova díla. V pasážích, kde jsou zmiňovány názory Václava Havla, lze spatřovat i zdařilé pokusy o komparaci.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji ji klasifikovat známkou E.

V Olomouci 30. 5. 2014

Mgr. Martin Jabůrek, Ph.D.